

сѣдѣнквало за да искара колко-то му трѣбувало за книги и за учитель. Това сиромашче ся наричало *Георгій Стефенсонъ*.

Слѣдъ двадесятъ-тѣ години отъ живота си кога ся научилъ да сбира буквы-ты та да попрочитва и да позаписва, Георгій Стефенсонъ, за да си спести и скѣта нѣкоѣхъ парѣхъ за бѣдѣще-то до срѣдъ нощъ ся трудилъ да научи да крѣпи обуща. На тѣхъ работѣхъ, както самъ си го казваше испослѣ, имало да благодарни за прѣвѣхъ-тѣ парѣхъ, коѣхъ-то спестилъ и коя-то му станѣла като подвѣда; ней ся и радвалъ повече отъ колко-то на 20-тѣхъ милліона, кои-то до старость спечялилъ съ наваляніе, съ трудъ и съ умъ.

При толкова си напругнѣтъ трудъ денѣ и нощѣ, нашъ Георгій пакъ не прѣстаялъ да мысли какъ бы могълъ да ся отрѣси отъ такѣвѣхъ сиромашіѣхъ, да измѣдри и той нѣчто та да докара и на себе и на ближны-ты си нѣкоѣхъ облагѣхъ. И както капка по капкѣ камыкъ пробива, така и непрѣстайна мысль всякога излиза на добъръ край. Георгій ся задомилъ, и Богъ го благословилъ съ сыпъ, кого-то той кръстилъ на бащѣ си Робертъ; нѣ на скоро жена му умрѣла, баща му осакатѣлъ и той останѣлъ безъ работѣхъ така, что-то потребилъ и послѣдныѣ-тѣ парицѣхъ, коѣхъ-то съ нощнѣхъ работѣхъ си былъ скѣталъ за старость; нему ся додѣяло и дошло му да бѣга въ Америкѣ; нѣ Господъ му помогнѣлъ и далъ ягкость за да сподвѣе на толкова си неволю.

Въ нуждѣхъ-тѣхъ си той пакъ не прѣстанѣлъ да мысли за добро и най-напоконъ наскокнѣлъ на еднѣ честитѣхъ мысли. Като глядалъ съ колко трудъ, мѣкѣхъ и разноскы прѣнасяли вѣглища-та изъ вѣгленарницѣхъ-тѣхъ до пристанище-то той ся замыслилъ да ли